

Sygn. akt V CSK 229/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa Gminy W.

przeciwko E. B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 listopada 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 19 listopada 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej E.B. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 listopada 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżąca podniosła, że w jej ocenie skarga kasacyjna jest

oczywiście uzasadniona z uwagi na to, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa procesowego, tj. z art. 378 § 1 k.p.c. w wyniku nierozpoznania apelacji w jej granicach i nienależytego ustosunkowania się do granic zaskarżenia wyroku i tym samym podstawy rozstrzygnięcia. Zarzuciła nierozważenie zarzutu apelacyjnego oraz wniosku o zastosowanie w ustalonym stanie faktycznym art. 88 § 1 w zw. z art. 86 § 1 k.c., który został wskazany jako podstawa apelacji. Oczywista zasadność wynika także, zdaniem skarżącej, z naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. na skutek nierozpoznania przez Sąd Apelacyjny części zarzutów apelacji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Skarżąca nie przedstawiła jednak takiego wywodu prawnego, który miałby wspierać tezę o rażących naruszeniach prawa skutkujących oczywistym uzasadnieniem skargi w ustalonym przez Sąd II Instancji stanie faktycznym. Powołała się jedynie na „ugruntowany pogląd w orzecznictwie, w myśl którego uzasadniony zarzut naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. stanowi dostateczną podstawę uwzględnienia skargi kasacyjnej”. Takie stwierdzenie nie jest wystarczające bez przytoczenia choćby sygnatur orzeczeń, w których wyrażono taki pogląd, a mógł on dotyczyć różnych stanów faktycznych. Nie zawsze naruszenie prawa, nawet oczywiste, świadczy o oczywistej zasadności skargi. Należy poza tym wskazać, że Sąd Apelacyjny rozważył wszystkie zarzuty apelacyjne, w tym w szczególności ten, do którego nawiązuje skarżąca w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd wyraźnie stwierdził, że wskazywane przez pozwaną okoliczności nie stanowiły błędu co do treści przedmiotowej czynności prawnej (umowy darowizny) i zagadnienie to wyczerpująco omówił, mając również na uwadze podnoszony w apelacji błąd wywołany podstępnie. Podstęp nie stanowi szczególnej postaci błędu, może natomiast błąd wywołać. Skoro w sprawie stwierdzono, że nie można uznać, iż oświadczenie woli zostało złożone pod wpływem błędu, bowiem nie dotyczył on treści czynności prawnej, to odnoszenie się do zarzutów apelacyjnych dotyczących naruszenia art. 86 i 88 k.c. było zbędne.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

